

tõusis. Mitmed lamastuvad were sees maas, küll surnult, küll haawatult.

"Meie oleme tule all. Tagasi!" Rootsis ohvitseri hääli. "Tagasi kraavidesse!"

Kõik panivad punuma. Jaapanlased andsid aga paut pangu järele ja mitutki meest ei jõudnud enam oma endisele seltsukohale tagasi, vaid jälvad lamama.

"Ma ei jõua," ütles Salakas, "nõrkus tuleb pääle." Ja ta lussus maha.

"Wend, sa oled haawatud!"

"Ei tea! Nii see on. Anna wett!"

"Ruttu, ruttu edasi!" karjusiwad seltsimehed, "jaapanlased on ligidal!"

"Ei jõua, jätke mind!" ütles Salakas. Remmelgas tistus ruttu Salaka tuue lahiti ja kohkudes nägi ta, et sarti juba werd täis oli.

"Wett, wett!" lisendas Salakas. Üks seltsimeestest ulatas Salakale weeplastu ja see jõi ahnesti.

"Hakka mu laela ümber tinnil!" tästis Remmelgas.

"Jäta mind, päästa sina oma elu!"

"Ei, ma ei jäta!"

"Rõtle oma naese ja laste pääle. Mina wõin sureda!"

"Sa tuled ühes, — muldu langed wangi!"

"Ma suren!"

"Sa pead elama, ehk meie sureme ühes!"

"Bansai! bansai!" tõlas dieti ligidal.

Remmelgas haaras Salaka kui wäikese lapse süle ja pistis punuma, kuna hirm talle üleloomulise jõuu andis. Warsti oliwad nad ühe künkalese taga ja Remmelgas pani oma raske koorma maha.

"Jäta nüüd ja põgene ise!" tästis Salakas.

"Kas surm ehk elu — meie oleme koos!"

"Tuleta oma unenägu meelde!"

"Nüüd ei ole selleks aega! Lähme!"

Ja ta lahmas seltsimehe jällegi süle ja tassis ta edasi. Mitmed kümned loida puhates jõudsid nad wiimaks julge kohale ja punaseristi mehed wõitsiwad lõpuks Salaka oma wanriise. Sõbrad jätsiwad üksteist südamest jumalaga, ja Salakas rõõstis Remmelgat, et surm wististi mitte ei tule. Kui welsker haawa üle oli waadanud, siis ütles ta, et see mitte elu kardetaw ei olla, mis Remmelgat wäga rõõmustas. Welsker lisas aga juurde, et lahingu platil jäädes ta tingimata ära oleks surnud, sest haaw

tahta hoolega sibuda ja rawitseda, mis pärast lahingut mitte võimalik ei oleks olnud.

Ruudeni lahing oli mööda. Telini ligidal jagati sõjawäe juhataja Linewitschi poolt auutähtselt wälja. Mitugi Eesti wenda saidwad enesele püha Süri risti. Linewitsch andis nad isikult tähte ja soowis risti saamisels õnne.

"Saan Remmelgas!" hõikas adjutant.

Remmelgas astus ette.

"Reisri Majesteedi nimel annan sulle seltsimehe ära-päästmise eest püha Süri risti rinnas sandimisels."

Remmelgas tänas soldati wiisli.

Ülemus oli teda wahwa teo eest ristisaamisels ette pannud ja ülemjuhataja arwas Remmelga töö tõesti selle wäärilisels.

Mõne nädala pärast kosus Salakas sõjawäe laatsaretis ja siis, kui rahu kuulutati, oli ta koguni terve. Harbini linnas trehwasiwad sõbrad kofu ja sõitsiwad ühes kodumaale. Tee pääl olles kõnelesiwad nad sõja juhtumisi ja Salakas naljatas muu seas:

"Ma ei näinud und ega midagi muud, kuid Jaapani kuul trehwas mind. Küllap wist sinu unenägu enne lahingut seda tähendas, et mind seljaga ära kannad ja selle eest püha Süri risti saad!"

"Jäta järele! Uni on uni! Ega minagi neid nõnda ei usu!" — Paari tuu pärast oliwad mõlemad sõbrad õnnelikult omaksete ketsel.

Rats isa.

Enlejooniatus kodumaalt. J. Rootslane.

Sellest on mõni aasta tagasi, kui mina ühe oma tutwa seltsis, kes ameti poolest kooliõpetaja oli, jalutuskäitu tegin. Oli pühapäew. Maakobt: Tartu lõunapoolne äär, Walgesoo lähedal. Oli tene lewade ilm, olgugi et maa weel pehme ning porine oli. Koolitaasta oli lõpule jõudnud ja kooliõpetaja tarwitas nüüd waba aega ja õhtu loobust imestades, talwe töö järele. Ühest ja teisest juttu ajades nägime üht setuwelle oma kausi koormaga hädas olewat. Tema hobuse tronu ei jõudnud rasket koormat läbi pehme pori ja wastu mäge üles wedada, ehk küll wana setulene ise ja kaajas oleja poisikene kõigest jõust